

"La Generalitat no em vigila"

Rafael Cerdà, actual president del Comitè Econòmic i Social valencià, explica la crisi d'imatge que arrossega la institució després de la dimissió de l'anterior responsable a causa de les divergències amb l'ex-conseller de Treball, José Sanmartín.

Angel Blasco, el president dimissionari del Comitè, mantingué posicions obertament independents en qüestions en què l'equip de govern d'Eduardo Zaplana estava molt implicat, com l'afer de la Universitat d'Elx o la llei de reforma de les caixes d'estalvi...

—En primer lloc, li he de dir que jo ja era membre de la junta directiva del CES, Comitè Econòmic i Social, quan Àngel Blasco va dimitir. De la seua dimissió, en vaig tenir notícia per la premsa, i ni en aquells moments ni ara no sabia donar-li'n cap explicació; jo no tenia coneixement que hi haguera aquests enfrontaments tan agres entre l'ex-conseller Sanmartín i l'anterior president del comitè. Les raons d'aquella situació, i de les conseqüències que va comportar, potser les coneixen ells...

—Vostè, doncs, diria que no hi hagué aquelles pressions.

—Atenga, la meua opinió no crec que tinga gens d'interès; l'únic que puc comentar-li és que el senyor Àngel Blasco no va queixar-se'n mai, almenys davant meu...

—Com és que la presidència va recaure en vostè?

—...Li diré encara més sobre aquesta qüestió: la meua relació amb Blasco és bona, i de l'equip de la nova Conselleria, encara no n'he rebut cap telefonada per fer-me cap mena d'exigència.

D'altra banda, si em permet, jo pense que han estat els mateixos periodistes el qui han tret de mare un tema que en realitat no va més enllà de les diferències de caràcter entre dues persones. El Comitè, siga com siga, funciona ara amb la tranquil·litat necessària, i jo crec que tothom està d'acord a reconèixer que treballem com correspon a aquesta

institució, és a dir, fent el paper que ens pertoca, ni més ni menys.

—Sembla, senyor Cerdà, que els entrebancs amb què va ensopegar Àngel Blasco han desaparegut amb vostè. Hem de suposar que Rafael Cerdà és més dòcil, o bé que resisteix millor les pressions del govern Zaplana?

—Jo, ni sóc ni deixo de ser dòcil, només pretenc ser independent. La meua opinió sempre serà la de l'expert, la de l'advocat, en aquells aspectes legals en què puga ser útil; quan la directiva del CES va començar a estudiar el meu nom com a possible candidat de consens, jo ja m'hi vaig manifestar en aquests termes.

Però, mire, el que realment fa anar endavant el Comitè no és precisament la presidència, sinó la feina dels grups de treball. Les decisions que adopta el CES són les que ells discuteixen, no les que apunte o deixo d'apuntar la presidència. Jo, al capdavant, només sóc una mena de moderador, i com a tal, no he provat mai d'influir en cap dels dictàmens que se li han encomanat al Comitè.

—Com valora les declaracions de desconfiança que reiteradament han manifestat els sindicats, a l'inici d'aquesta nova etapa?

—Em porte bé amb els sindicats i, fins i tot, li diria que em donen bastants facilitats per exercir el

meu càrrec sense veure'm, diguem-ne, en el punt de mira d'un seguiment crític excessiu.

—La llei de reforma de les caixes, un afer que sempre ha estat voltat de polèmica, va aconseguir el vist-i-plau del Comitè amb els vots en contra dels representants dels sindicats.

—La revisió d'aquesta llei em sorprengué quan jo ja era president del CES, és cert... i era un tema de

"Jo pense que han estat els mateixos periodistes el qui han tret de mare un tema que no va més enllà de les diferències de caràcter entre dues persones. El Comitè, siga com siga, funciona ara amb la tranquil·litat necessària."

molta transcendència, però més aviat a causa de la tensió creada per la politització de l'assumpte i l'expressió d'aquesta lluita en els mitjans de comunicació. Malgrat aquesta atmosfera, al CES no ho hem viscut amb aquesta histèria, ni amb gens de nerviosisme; hi hagué algunes intervencions d'oposició, aquestes es votaren i les guanyaren o les perderen aquells que les havien presentades, igual com va succeir amb les esmenes parcials.

En compte de destacar aquells set vots que vostè n'assenyala, per exemple, jo trobe més destacable que l'informe del Comitè ha esmentat la conveniència que els membres que la Generalitat trie per al govern de les caixes d'estalvi passen per les Corts valencianes abans de prendre'n possessió: crec que és una recomanació molt assenyada, que introdueix un marge de major democratització en el text inicial.

Realment, aquest ha estat un tema estrella, no li ho negaré... en vindran d'altres, no desespere. Ara em preocupa el rebombori que pugua crear la reforma de la Llei de Cambres de Comerç.

—*Si aquesta oposició dels sindicats als dictàmens del CES tornara a repetir-se, no seria aquest un motiu de preocupació?*

—Pitjor senyal seria que sempre tinguérem un consens unívoc, no creu vostè?

—...

—No, home, ja l'entenc. Mire, jo sóc el primer a dir que el Comitè no pot esdevenir un òrgan que sempre done la cabotada al que diga la Generalitat; ara bé, si fórem més coneguts, tothom sabria que ací hi ha unes altres funcions a acomplir tan importants o més que aquest paper de "conseller" dels reglaments amb impacte social i econòmic.

Així, la memòria anual sobre l'estat de salut de l'economia valenciana, què?; aquest és un instrument de la política del govern de primer ordre, i l'opinió pública, què en sap? És una tasca que també desenvolupem en aquesta casa, però que és més difícil de manipular.

—*El Comitè, i potser aquest factor ajuda a comprendre el que vostè està exposant, ha canviat de president en tres ocasions, durant un període bastant curt. Per què aquest organisme és tan problemàtic?*

—No exagerem, home!, ja ens trobem en aquest pla d'estabilització pel que fa a les funcions d'investigació i en la nostra imatge davant la societat: fem jornades d'encontre i conferències arreu de la comunitat. A més a més, des que sóc ací, el CES ha estat sempre atès, i no només protocol·làriament com havia ocorregut abans; el diàleg que promovem és més fluid.

—*Més fluid amb els agents econòmics o amb l'ad-*

"Jo sóc el primer a dir que el Comitè no pot esdevenir un òrgan que sempre done la cabotada al que diga la Generalitat; ara bé, si fórem més coneguts, tothom sabria que ací hi ha unes altres funcions a acomplir tan importants o més que aquest paper de 'conseller' dels reglaments amb impacte social i econòmic."

"Preparem un estudi sobre la participació valenciana en el balanç de despeses i ingressos de l'estat; perquè una cosa és el tòpic de la riquesa que creem, i una altra, que en siguem conscients... per cert, sabia que tinc família catalana?"

RAFA GIL

ministració, comptant que aquesta s'ha mostrat molt recelosa amb el Comitè?

—(somriu) Jo no em sent vigilat, ni ara ni des que tinc a veure amb el Comitè. A l'executiu li resulta impossible controlar el CES; només cal que observe vostè, una mica per damunt si vol, la llei de creació. Els primers sorpresos per la dimissió del senyor Blasco vam ser els mateixos membres de la directiva, ja li ho he explicat abans.

—El Comitè se n'ha ressentit, en tot cas?

—Jo sóc al CES des del juliol del 1996 —així que jo vaig ser un dels qui va triar Blasco, sap?—, i aquesta presumpta polèmica no va influir en el seu moment en el funcionament de la institució, ni ho ha fet després.

—El fet és que els representants del govern de la Generalitat no assistiren al primer ple extraordinari que havia de nomenar el nou president. Això era al desembre del 96...

—No hi participaren i no hi hagué quòrum, és clar. Però aquesta falta de quòrum no ha tornat a produir-se des que sóc president. Va ser un afer molt puntual. Ara hi ha normalitat.

—Troba que el CES és un organisme amb una constitució deficient, que obre les portes a possibles instrumentalitzacions dels partits polítics?

—Qualsevol modificació del Comitè demana que

sigua exigida per les Corts; jo pense que caldria potenciar les comissions de treball i poca cosa més... potser si establírem uns quòrums més flexibles segons el tipus de dictamen, podríem alleugerir la presa de decisions, fer-la més ràpida.

No obstant això, els membres del Comitè ja saben on vénen, i tant la patronal com els sindicats han designat persones, i no "comissaris", que no deixen cap marge a la improvisació. Hi ha més continguts reivindicatius del que sembla... i això no significa en absolut que els grups funcionen com a militants dels seus partits polítics, perquè no ho poden fer, això; fixe's que el mandat dels càrrecs no coincideix amb el curs de la legislatura. És més, mire, si hi ha instrumentalització, jo no l'he detectada.

—El Comitè, ha de ser font de conflictes o de solucions?

—Ja sé quina mena de resposta vol vostè: som un dels agents clau del debat social, això és el que li he de dir. Som un òrgan consultiu, en qualsevol cas: els nostres dictàmens no són vinculants però tenen un interès especial per al govern, per a l'oposició, per a tothom. Diguem-ne que aquest és un consell d'estat en miniatura.

"Som un dels agents clau del debat social: els nostres dictàmens no són vinculants però tenen un interès especial per al govern, per a l'oposició, per a tothom. Diguem-ne que aquest és un consell d'estat en miniatura."

—Algunes organitzacions, com la confederació L'Empresarial de la petita i mitjana empresa, han qüestionat si la representació del CES reflecteix la configuració real del panorama econòmic del país.

—Les coses ja van bé així; aquest és el meu parer. Vull dir que la representativitat del Comitè és la correcta i, que jo sàpiga, ningú de dins del CES ha plantejat la possibilitat d'obrir la institució a altres agents... per cert, sap que canviem de seu?, sense eixir de Castelló, és clar.

—Un assessor del CES m'ha comentat que vostè passa per aquest despatx tots els dies, i no solament una vegada o dues per setmana.

—Bé, és natural. Jo tinc el meu bufet d'advocat a Castelló... i totes dues dedicacions són compatibles, eh? Li ho dic abans que m'ho pregunte.

—Què té el Comitè entre mans, en aquests moments?

—Preparem un estudi sobre la participació valenciana en el balanç de despeses i ingressos de l'estat; perquè una cosa és el tòpic de la riquesa que creem, i una altra, que en siguem conscients... per cert, sabia que tinc família catalana?

—Li dona satisfaccions aquesta nova responsabilitat?

—...Què vol que li diga?

Victorià Jiménez